

Пролог

ДИМ И ДИАМАНТИ

На главната улица се издигаше внушителна конструкция от стъкло и стомана и пронизваше небето като блестяща игла. Метрополът, най-скъпата административна сграда в центъра на Манхатън, имаше петдесет и седем етажа. На най-високия етаж, петдесет и седмия, беше разположен най-люксовия апартамент: пентхауса на Метропола – истински шедьовър на елегантния дизайн в черно и бяло. Твърде нови, за да бъдат напращени, мраморните подове отразяваха звездите, които се виждаха през огромните прозорци, издигащи се от пода до тавана. Стъклото беше абсолютно прозрачно и създаваше илюзия, сякаш между този, който гледа и гледката няма нищо, и причиняваше замайване дори на онези, които не се боят от високото.

Долу, в ниското, се стелеше сребърната лента на Ийст ривър, пристегната с блестящите гривни на мостовете, виждаха се просветващи корабчета, малки като светулки, които се отделяха от светещите брегове от двете страни на реката – Манхатън и Бруклин. При ясна нощ, светещата Статуя на свободата можеше да се види на юг, но тази нощ имаше мъгла и Островът на свободата беше скрит под белия ѝ воал.

Колкото и впечатляваща да беше гледката, човекът, застанал до прозореца, сякаш не ѝ обръщаше особено внимание. Слабото му, аскетично лице бе намръщено, когато се

извърна от прозореца и прекоси стаята, като токовете на ботушите му отекваха по мраморния под.

– Още ли не си готов? – каза припряно той, като прокара ръка по бялата си като сняг коса. – Мотаем се вече почти цял час.

Момчето, коленичило на пода, вдигна раздражен поглед към него.

– Това е мрамор. По-здрав е, отколкото предполагам. Трудно ще се нарисова пентаграма тук.

– Стига с тази пентаграма. – Отблизо ясно се виждаше, че въпреки бялата коса, човекът далеч не беше стар. Суровото му лице беше строго, но не и набръчкано, а очите бяха ясни и спокойни.

Момчето тежко преглътна, а ципестите му, черни крила, подаващи се от тесните му плешки (на гърба на доченото му яке имаше цепнатини, през които излизаха крилата) потрепнаха нервно.

– Пентаграмата е важна част от всеки ритуал за призоваване на демони. Това ви е известно, сър. Без нея...

– Не сме защитени. Знаем това, млади Елиас. Но твърде много продължи. Познавам магьосници, които могат да призват демон, да разговарят с него и да го върнат обратно в ада за същото време, което на теб ти отнема рисуването на половин петолъчка.

Момчето не каза нищо, само натисна още веднъж мрамора, този път с подновено настървение. По челото му изби пот и той отметна назад косата си с ръка, чиито пръсти бяха свързани с тънки, подобни на паяжини ципи.

– Готово – каза най-накрая той, като се облегна с въздишка на токовете си. – Направих го.

– Добре – каза любезно мъжът. – Да започваме.

– А пари...

– Казах ти. Ще си получиш парите, след като говоря с Аграмон, не по-рано.

Елиас се изправи на крака и свали якето си. Въпреки дупките, изрязани в него, то притискаше крилата му и го караше да се чувства некомфортно; вече освободени, те се разпериха и размахаха, като раздвижиха въздуха в непроветрено-

то помещение. Крилата му бяха лъскаво черни, прорязани с нишки от всички цветове на дъгата. Мъжът отмести поглед от него, сякаш тези крила му бяха неприятни, но Елиас изглежда, не забеляза това. Той започна да обикаля около пентаграмата, която беше начертал, обикаляше я по посока, обратна на часовниковата стрелка и припяваше на езика на демоните, което звучеше като пукане на пламъци.

Със звук, подобен на изпускане на въздух от гума, очертаванията на пентаграмата внезапно избухнаха в пламъци. Дюзината огромни прозорци отразиха горящата петолъчка в дузина образи.

Нещо в пентаграмата се раздвижи, нещо безформено и черно. Припяването на Елиас стана по-забързано, той вдигна нагоре ципестите си ръце и започна да чертае тънки линии във въздуха. Там, откъдето минаваха пръстите му, изпращаваше синкав огън. Мъжът не владееше кой знае колко добре хтоничния език, с който си служеха магьосниците, но все пак успя да различи думите, които Елиас напевно повтаряше: *Аграмон, призовавам те. Призовавам те да излезеш от пространствата между световите.*

Мъжът пхна ръка в джоба си. Пръстите му се докоснаха до нещо твърдо, студено и метално. Той се усмихна.

Елиас спря да обикаля. Сега стоеше пред пентаграмата, гласът му се издигаше и спускаше в монотонното припяване, синкавият огън пращеше около него, подобно на низ от светкавици. Внезапно от вътрешността на пентаграмата нагоре се стрелна стълб от черен дим, който се виеше като спирала, като ту се разширяваше, ту се свиваше. В сянката се появиха две очи, подобни на скъпоценни камъни, уловени в паяжина.

– *Кой прекрачи границите между световите и ме повика тук?* – попита настойчиво Аграмон с глас, подобен на строшено стъкло. – *Кой ме призова?*

Елиас спря да припява. Той стоеше неподвижно пред пентаграмата – неподвижно, ако не се броят крилата, които леко потрепваха във въздуха. Наоколо замириса на ръжда и изгоряло.

– Аграмон – каза магьосникът. – Аз съм магьосникът Елиас. Аз съм този, който те призова.

За миг настъпи тишина. После демонът се засмя, доколкото изобщо пушек можеше да го прави. Смахът му беше язвителен и остър.

– *Глунав магьосник* – изхриптя Аграмон. – *Глунаво момче.*

– Глупавият си ти, щом си позволяваш да ми държиш този тон – каза Елиас, но гласът му трепереше като крилете му. – Ще останеш заключен в тази пентаграма, Аграмон, додето не реша да те освободя.

– *Нима?* – Димът се издигна, наклонен напред, като се съствяваше и разсейваше. Една струйка от него придоби формата на човешка ръка и докосна ръба на горящата пентаграма, в която се намираше. След това димът се наклони и се простря отвъд очертанятията на звездата, като връхлетя отгоре им подобно на вълна върху насип. Пламъците угасваха и притихваха, докато Елиас с викове отстъпваше назад. Сега той трескаво шепнеше на хтоничен език някакво заклинание за задържане и прогонване. Напразно. Черната димна лавина прииждаше неудържимо, и ето че започваше да добива нещо като очертаня – безформено, огромно, отвратително същество, пламтящите му очи се уголемиха до размера на чинийка за чаена чаша, а светлината, която изпускаха, беше ужасяваща.

Мъжът наблюдаваше с невъзмутим интерес как Елиас извика отново и хукна да бяга. Но така и не стигна до вратата. Аграмон се изправи пред него, тъмната му сянка връхлетя върху магьосника като вълна от врящ черен катран. За миг Елиас потрепери под тази яростна атака – и после притихна.

Черната фигура се отдръпна, като остави магьосника да лежи потрошен на мраморния под.

– Надявам се – каза мъжът, който бе извадил студения метален предмет от джоба си и разсеяно си играеше с него, – че не си му направил нещо, което да ми попречи да го използвам. Все пак ми трябва кръвта му.

Аграмон се обърна, черен стълб със зловещи диамантени очи. Те се впиха в мъжа със скъпия костюм, неговото сухо, спокойно лице, черните знаци, покриващи кожата му и блестящия предмет в ръката му.

– Платил си на този магьосник-дете, да ме призове? И не си му казал какво мога да правя?

– Правилно се досети – каза мъжът.

Аграмон изгърси неохотно една похвала.

– *Умно.*

Мъжът пристъпи към демона.

– *Аз съм много умен. А понастоящем съм и твой господар.* У мен е Бокалът на смъртните. Ти ще ми се подчиняваш или ще си понесеш последствията.

Известно време демонът мълчеше. После се плъзна към земята в комичен реверанс – доколкото изобщо е в състояние да коленичи същество, което няма истинско тяло.

– *На вашите услуги, господарю...?*

Изречението вежливо завърши с въпрос.

Мъжът се усмихна.

– Можеш да ме наричаш Валънтайн.

Още ли си ядосан?
Алек, който се беше облегал на стената на асансьора, погледна към другия край на помещението, където стоеше Джейс.

– Не съм ядосан.

– Разбира се, че си. – Джейс погледна с укор заварения си брат, после изохка, сякаш болка прониза ръката му. Всяка част от него го болеше от ударите, които бе получил следобед, когато падна от прогнилата стълба три етажа надолу върху купчина отпадъчен метал. Дори и пръстите му бяха натъртени. Алек, който наскоро бе захвърлил патериците, които използваше след битката с Абадон, не изглеждаше много по-добре от Джейс. Дрехите му бяха покрити с кал, а косата му висеше на тънки и сплъстени кичури. По бузата му имаше дълга драскотина.

– Не съм – процеди през зъби Алек. – Ако не беше казал, че драконовите демони са измрели...

– Казах, че повечето са измрели.

Алек вдигна предупредително пръст.

– *Повечето* са измрели – каза той, а гласът му трепереше от гняв – но НЕ ВСИЧКИ.

– Добре – каза Джейс. – Просто ще променя текста в учебника по демонология от „повечето са измрели“ на „не всич-

ки са измрели за Алек. Той предпочита неговите чудовища да са напълно измрели“. Така доволен ли си?

– Момчета, момчета – каза Изабел, която разглеждаше лицето си в огледалната стена на асансьора. – Не се карайте. – Тя се извърна и слънчево се усмихна. – Добре де, случаят беше малко по-тежък, отколкото очаквахме, но мисля, че беше забавно.

Алек я погледна и поклати глава.

– Как винаги успяваш да останеш чиста?

Изабел сви философски рамене.

– Аз съм си чиста по душа. Това отблъсква всякаква мръсотия.

Джейс така силно се засмя, че тя се обърна към него и гневно го изгледа. Той тикна изцапаните си с кал пръсти пред нея. Ноктите му бяха черни отдолу.

– Мръсен отвътре и отвън.

Изабел понечи да отговори, но асансьорът изскърца и спря.

– Крайно време е това нещо да бъде оправено – каза тя, като бутна вратата. Джейс я последва в коридора, нетърпелив да си вземе горещ душ и да се освободи от оръжията си. Бе убедил своите заварени брат и сестра да дойдат на лов с него, въпреки че и двамата не се чувстваха готови да тръгнат ей така, без Ходж, който винаги им даваше указания и напътствия. Джейс обаче искаше да отвлече вниманието си с някоя битка, да се поразвлече с убиване и да се разсее с раните си. И понеже знаеха, че при всички положения ще отиде, те тръгнаха с него, като минаха през мръсния, пуст тунел на метрото, докато не срещнаха драконовия демон и не го убиха. Както винаги, тримата бяха перфектен екип. Като семейство.

Джейс разкопча якето си и го закачи на една от закачалките на стената. Алек седеше на ниската дървена пейка до него и събуваше калните си ботуши. Тананикаше нещо под носа си, за да се увери Джейс, че *не е* ядосан. Изабел свали фуркетите от дългата си, тъмна коса, която се разпиля по гърба ѝ.

– Огладнях – каза тя. – Щеше ми се мама да е тук и да ни сготви нещичко.

– По-добре, че я няма – рече Джейс, като разкопчаваше колана с оръжията си. – Вече да се е размрънкала заради килима.

– Прав си – каза един хладен глас и Джейс се извърна, с ръце още на колана, и видя Мерис Лайтууд, застанала на вратата със скръстени ръце. Бе облечена в стегнат черен пътен костюм, а косата ѝ, черна като на Изабел, беше сплетена на плитка, стигаща до средата на гърба ѝ. Леденосините ѝ очи се плъзнаха по тримата, подобно на контролни прожектори.

– Мамо! – възкликна Изабел, след като се окопоти и се спусна към майка си да я прегърне. Алек се изправи на крака и отиде при тях, като се опитваше да прикрие накуцването си.

Джейс остана на мястото си. В очите на Мерис, когато погледът ѝ се плъзна по него, имаше нещо, което го накара да замръзне на мястото си. Дали бе подразнена от това, което каза? Та той не за първи път се шегуваше с манията ѝ по старите килими...

– Къде е татко? – попита Изабел, като се отдръпна от майка си. – Ами Макс?

Настъпи едва доловима пауза. После Мерис каза:

– Макс е в стаята си. А баща ви, за жалост, още е в Аликанте. Има още малко работа там, която трябва да свърши.

Алек, който по принцип по-добре от сестра си улавяше настроенията, каза подозрително:

– Случило ли се е нещо?

– Позволи ми да те попитам същото. – Гласът на майка му беше дрезгав. – Куцаш ли?

Алек не умееше да лъже. Изабел услужливо се намеси:

– Преследвахме драконов демон в тунела на метрото. Но нищо ни няма.

– А сигурно и великият демон, с който сте се сражавали миналата седмица също нищо не ви е направил?

Тук дори Изабел нямаше какво да каже. Тя погледна към Джейс, който предпочиташе да не го бе правила.

– Това не беше планирано. – Джейс не можеше да се концентрира. Мерис още не го бе поздравила, не беше казала дори едно здравей, а продължаваше да го гледа със сините си, пронизващи очи. Усети свиване под лъжичката, което

ставаше все по-неприятно. Тя никога не го бе гледала така преди, каквото и да беше провинението му. – Беше грешка...

– Джейс! – Макс, май-малкият Лайтууд, се шмугна покрай Мерис и се втурна в помещението, без да обръща внимание на протегнатата ръка на майка си. – Вие се върнахте! Всички се върнахте. – Той се завъртя в кръг и се усмихна победоносно на Алек и Изабел. – Стори ми се, че чух асансьора и ето ме.

– А на мен ми се стори, че ти казах да стоиш в стаята си – каза Мерис.

– Забравил съм – отвърна Макс със сериозност, която разсмя дори Алек. Макс беше дребен за годините си – по ръст приличаше на около седемгодишен – но у него имаше някаква сериозност, която, съчетана с огромните очила, го правеше да изглежда по-възрастен. Алек посегна и разроши косата на брат си, но Макс продължаваше да гледа Джейс и очите му сияеха. Джейс усети как студената буца в стомаха му започва леко да се отпуска. Макс го почиташе като герой така, както не почиташе и собствения си по-голям брат, може би защото Джейс се отнасяше с повече търпение към Макс. – Чух, че сте се били с велик демон – каза той. – Беше ли страшен?

– Ами... демон като демон – измъкна се Джейс. – Как беше в Аликанте?

– Беше невероятно. Видяхме страхотни неща. В Аликанте има огромен хералдически музей и ме заведоха на места, където правят оръжия. Показаха ми и нов начин за правене на серафимски ками, така че да са по-дълги и ще накарам Ходж да ми покаже...

Джейс недоумяваше. Очите му неволно се стрелнаха към Мерис. Не можеше да повярва. Значи Макс не знаеше за Ходж? Значи не му е казала?

Мерис улови погледа му и устните ѝ се свиха в тънка като острие на нож линия.

– Стига, Макс. – Тя хвана по-малкия си син за ръка.

Той вдигна глава и смаяно я изгледа.

– Но аз говоря с Джейс...

– Виждам. – Тя леко го бутна към Изабел. – Изабел, Алек, заведете брат си в стаята му. Джейс, – когато произнесе име-

то му, в гласа ѝ се долови напрегнатост, сякаш невидима киселина разяждаше думите в устата ѝ – иди да се измиеш и ела при мен в библиотеката възможно най-бързо.

– Нищо не разбирам – каза Алек, като местеше поглед от майка си към Джейс и обратно. – Какво става тук?

Джейс усети как по гърба му избива студена пот.

– Нещо за баща ми ли?

Мерис трепна два пъти, сякаш думите „баща ми“ ѝ подеждаха като два последователни шамара.

– Библиотеката – процеди през зъби тя. – Там ще говорим. Алек каза:

– Каквото и да е станало във ваше отсъствие, не е по вина на Джейс. Всички сме отговорни. А Ходж каза...

– По-късно ще поговорим и за Ходж. – Мерис погледна предупредително към Макс.

– Но, мамо – възрази Изабел. – Ако ще наказваш Джейс, по-добре накажи всички ни. Така е справедливо. Каквото и да сме правили, правехме го всички.

– Не – каза Мерис след дълга пауза, която се стори безкрайна на Джейс. – Не всички.

– Правило номер едно на аниме филмите – каза Саймън. Седеше облегал на купчина възглавници в края на леглото си, с пакетче чипс в едната ръка и дистанционното на телевизора в другата. Бе облечен с черна тениска, на която имаше надпис ЧАТЯ СИ С МАЙКА ТИ и джинси с дупки на колената. – Никога не се бързай със сляп монах.

– Знам – каза Клеъри, като си взе от чипса и го топна в каничката със сос, поставена на таблата между тях. – По някаква причина те винаги са по-добри в битките от монасите, които могат да виждат. – Тя се втренчи в екрана. – Да не би да танцуват един с друг?

– Това не е танцуване. Опитват се да се избият взаимно. Този пич е смъртен враг на другия, не помниш ли? Той е убил баща му. Защо да танцуват?

Клеъри отхапа парченце чипс и се загледа замислено в екрана, където се виеха нарисувани кълбета розови и жъл-

ти облаци между фигурите на двама крилати мъже, които пърхаха един покрай друг и размахваха блестящи копия. От време на време някой проговаряше, но тъй като субтитрите бяха на японски или китайски, не се разбираше много.

– Този с шапката – каза тя. – Той ли е лошият?

– Не, този е бащата. Той е господарят на магьосниците и силата му се крие в шапката. Лошият е онзи, с механичната ръка, който говори.

Телефонът извънтя. Саймън остави пакетчето чипс и понечи да стане и да вдигне. Клеъри сложи ръка на китката му.

– Недей. Нека си звъни.

– Ами ако е Люк? Може да се обаждат от болницата.

– Не е Люк – каза Клеъри, като звучеше по-уверено, отколкото в действителност се чувстваше. – Той би се обадил на мобилния ми, а не на твоя домашен телефон.

Саймън я гледа известно време, после отново се отпусна във възглавниците.

– Щом казваш. – Тя долови колебание в гласа му, но и неизречено уверение, че просто иска тя да е доволна. Не беше сигурна обаче, че точно „доволство“ е нещото, което изпитваше в момента, не и при положение че майка ѝ е в болницата, прикачена към маркучи и пиукащи апарати, а Люк, приличащ на зомби, клюма на пластмасовия стол до леглото ѝ. Не и докато през цялото време се тревожеше за Джейс и поне дузина пъти вдигаше телефона да се обади в института, но после го затваряше, преди да е набрала номера. Ако Джейс искаше да говори с нея, щеше да ѝ се обади.

Може би беше грешка, че го накара да види Джослин. Беше толкова уверена, че още щом майка ѝ чуе гласа на сина си, на своето първо дете, ще се събуди. Но тя не се събуди. Джейс стоеше вдървено и непохватно до леглото ѝ, лицето му беше като на рисуван ангел, с празни, равнодушни очи. Накрая Клеъри изгуби търпение и му се разкрещя, на свой ред той също ѝ се разкрещя и си тръгна ядосан. Люк наблюдаваше безучастно тази сцена, с вял интерес, изписан на умореното му лице.

– За първи път ви виждам да се държите като брат и сестра – отбеляза той.

Клеъри не отговори нищо. Нямахше смисъл да му казва колко не ѝ се искаше Джейс да ѝ е брат. Не можеш да избягаш от собственото си ДНК, колкото и да ти се иска. Все едно дали това те прави щастлив или не. Но дори и да не успяваше да се чувства щастлива, помисли си тя, все пак тук, в дома на Саймън, в неговата стая, тя се чувстваше уютно, чувстваше се у дома. Тя го познаваше достатъчно дълго, за да си спомня леглото му с формата на пожарникарска кола и конструкторите Лего, струпани в ъгъла на стаята. Сега леглото му беше покрито с юрган на широки ивици, подарък от сестра му, а стените бяха облепени с плакати на групи като Рок Солид Панда и Степинг Рейзър. В ъгъла на стаята, където някога бяха конструкторите Лего, сега имаше барабани, а в другия ъгъл беше компютърът, на екрана на който бе замръзнала картина от World of Warcraft. Беше ѝ почти толкова познато, колкото собствената ѝ стая у дома – която вече не съществуваше, така че засега тук се чувстваше като у дома си.

– Пак чибита – каза мрачно Саймън. Всички герои бяха превърнати в трисантиметрови умалени копия на самите себе си и се замеряха едни други с чинии и тигани. – Сменям канала – обяви Саймън, като взе дистанционното. – Писна ми от тези анимета. Не виждам никаква интрига, да не говорим за секс.

– Разбира се, че няма секс – каза Клеъри, като си взе още чипс. – Аниме са забавление за цялото семейство.

– Ако си склонна да се лишиш от забавлението за цялото семейство, можем да видим какво дават по порно каналите – предложи Саймън. – Какво предпочиташ – Вещиците от Брестуик или Когато свалям Диане?

– Дай ми го! – Клеъри грабна дистанционното, но Саймън, кискайки се, вече беше превключил на друг канал.

Смехът му внезапно спря. Клеъри вдигна поглед с изненада и видя как той гледа втренчено екрана. Даваха стар чернобял филм – *Дракула*. Беше го гледала преди, с майка си. На екрана се бе появил Бела Лугоши, слаб и блед, загърнат с познатия плащ с висока яка, показал вампирските си зъби.

– *Никога не пия... вино* – натърти той със своя силен унгарски акцент.

– Харесват ми паяжините, направени от гума – каза Клеъри, като се опитваше да сниши гласа си. – Личи си, че са от гума.

Но Саймън вече се бе изправил и бе хвърлил дистанционното на леглото.

– Ей сега се връщам – промърмори той. Лицето му бе добило цвѐта на зимно небе, малко преди да завали. Клеъри нервно хапеше устните си, докато го гледаше как се отдалечава – за първи път, откакто майка ѝ беше в болницата, ѝ мина през ума, че може би и Саймън не беше съвсем щастлив.

Докато бършеше косата си, Джейс погледна отражението си в огледалото и се намръщи шеговито. Лечебната руна беше изцерила най-лошите му наранявания, но не можеше да оправи сенките под очите или да заглади тънките линии в ъгълчетата на устата. Главата го болеше и той се чувстваше леко замаян. Знаеше си, че трябваше да хапне тази сутрин, но се беше събудил с усещането за гадене и задъхан от кошмари, така че не му беше до ядене, само искаше да се натовари физически и с изтощение и пот да пропъди сънищата си.

Хвърли кърпата встрани и закопня за сладкия черен чай, който Ходж запарваше от цъфтящите нощем цветя в оранжерията. Чаят прогонваше глада и докарваше силен приток на енергия. След изчезването на Ходж, Джейс се бе опитвал да вари листата на растението във вода, за да види дали ефектът ще е същият, ала се получаваше някаква горчива, с вкус на пепел течност, която го караше да кашля и да плюе.

Зашляпа бос от банята към стаята си, където си облече джинси и чиста тениска. Нервно отметна назад мократа си руса коса. Беше пораснала прекалено и му влизаше в очите – нещо, за което Мерис със сигурност щеше да го смърми. Не би му го спестила. Може и да не беше биологичен син на семейство Лайтууд, но те се отнасяха с него като с такъв, откакто го бяха осиновили като десетгодишен, след смъртта на собствения му баща. Предполагамата смърт, припомни си Джейс, и усещането за празнота отново се появи. През последните няколко дни той се чувстваше като изкорменен тиква-фенер, сякаш някой бе извадил с вилица вътреш-

ностите му и ги бе натрупал на купчина, докато усмивката неизменно си оставаше на лицето му. Често се питаше дали изобщо нещо, в което бе вярвал през живота си или дори самият той, бяха истински. Беше си мислил, че е сирак, а се оказа, че не е. Мислеше си, че е единствено дете на родителите си, а се оказа, че има сестра.

Клеъри. Отново усети болка, още по-силна. Сподави я. Очите му се спряха на парченцето от счупеното огледало, което лежеше на скрина му и все още отразяваше зелените клони и лазурно синьото небе. Сега в Идрис бе започнало да се здрачава, небето беше тъмно като кобалт. Задавен от чувството за празнота, Джейс обу ботушите си и се спусна по стълбите към библиотеката.

Докато слизаше надолу по каменните стъпала, той се питаше какво ли ще да е това, което Мерис иска да обсъди насаме с него. Беше му се видяла готова да го хока и дори да го шамароса. Той не помнеше кога за последно го беше удряла. Семейство Лайтууд не си падаха по телесните наказания – за разлика от Валънтайн, който измисляше какви ли не болезнени наказания, за да държи в подчинение. Кожата на Джейс, бидейки на ловец на сенки, винаги зарастваше и грозните белези се скриваха. Джейс помнеше как през дните и седмиците след смъртта на бащата си търсеше белези по тялото си, някакъв знак, който да е останал, нещо като физическо напомняне за баща му.

Стигна до библиотеката и почука два пъти, преди да отвори вратата. Мерис беше там, седнала до огъня на стола, който някога бе принадлежал на Ходж. Светлината струеше от високите прозорци и Джейс забеляза сивите нишки в косата ѝ. Държеше чаша червено вино, а на масата до нея имаше стъклена гарафа.

– Мерис – каза Джейс.

Тя леко се сепна и разля малко от виното.

– Джейс. Не те чух да влизаш.

Той не помръдна.

– Помниш ли онази приспивна песен, която пееше на Алек и Изабел, когато бяха малки и се страхуваха от тъмното?

Мерис го гледаше изненадана.

– За какво говориш?
 – Чувах те през стените. Тогава стаята на Алек беше до моята.

Тя не отвърна нищо.

– Беше на френски – продължи Джейс. – Песента.

– Чудя ти се как помниш такива работи. – Тя го погледна, сякаш я бе обвинил за нещо.

– На мен никога не ми пееше.

Настъпи едва доловима пауза. После Мерис каза:

– Ами ти... ти не се страхуваше от тъмното.

– Нима има десетгодишно дете, което да не се страхува от тъмното?

Тя вдигна вежди.

– Седни, Джонатан. Хайде.

Той прекоси стаята бавно, за да я подразни, и се отпусна в люлеещия се стол до бюрото.

– Предпочитам да не ме наричаш Джонатан.

– Защо? Това е името ти – изгледа го подозрително. – Откога знаеш?

– Какво да знам?

– Не се прави на глупав. Много добре знаеш какво те питам. – Тя се заигра с чашата в ръцете си. – Откога знаеш, че Валънтайн е твой баща?

Джейс обмисли и отхвърли няколко отговора. Обикновено успяваше да накара Мерис да се засмее. Бе един от малцината на този свят, които можеха да я разсмеят.

– Горещо-долу откогато и ти.

Мерис бавно поклати глава.

– Не ти вярвам.

Джейс се изпъна на мястото си. Ръцете му, които висяха от страничните облегалки на стола, се свиха в юмруци. Той видя лекото треперене на пръстите си и се запита дали преди някога са треперили. Не помнеше такова нещо. Ръцете му винаги бяха твърди, а пулсът му – равномерен.

– Не ми вярваш?

Той долови недоумението в собствения си глас и вътрешно се сви. Разбира се, че не му вярва. Стана му ясно още, от както си бе дошла.

– Стига, Джейс. Как може да не знаеш кой е собственият ти баща?

– Той ми каза, че е Майкъл Уейланд. Ние живеехме в имението на Уейланд...

– Звучи логично – каза Мерис. – А името ти? Кое е истинското ти име?

– Ти знаеш истинското ми име.

– Джонатан Кристофър. Знаех, че това е името на сина на Валънтайн. Знаех също, че и Майкъл има син на име Джонатан. Често срещано име сред ловците на сенки – никога не съм намирала нещо странно в това, че имената съвпадат, а колкото до второто име на момчето на Майкъл, никога не съм се интересувала какво е. Но сега не спирам да си задавам въпроси. Какво беше истинското второ име на сина на Майкъл Уейланд? Колко време Валънтайн е планирал това, което впоследствие направи? Откога е знаел, че ще убие Майкъл Уейланд...? – Тя млъкна и впи поглед в Джейс. – Знаеш ли, никога не си приличал на Майкъл. Но понякога децата не приличат на родителите си. Никога преди не съм се замисляла над това. Ала сега виждам Валънтайн в теб. Начинът, по който ме гледаш. С онази предизвикателност. Не те интересува какво казвам, нали?

Ала него го интересуваше. Просто беше много добър в прикриването на чувствата си.

– Има ли значение дали ме интересува?

Тя остави чашата на масата до себе си. Чашата беше празна.

– Отговаряш на въпроса ми с въпрос, за да ме объркаш, точно както правеше Валънтайн. Трябваше да се досетя.

– Какво да се досетиш? Та аз съм си все същият от седем години насам. Нищо не се е променило у мен. Ако преди не съм ти напомнял за Валънтайн, не виждам как бих могъл да ти напомням сега.

Погледът ѝ се отмести от него, сякаш вече не издържаше да го гледа директно.

– Когато понякога сме говорили за Майкъл, не може да не ти се е виждало странно, че имаме предвид баща ти. Нещата, които сме казвали за него, никога не биха могли да се кажат за Валънтайн.

– Вие казвахте, че е бил добър човек. – У него започна да се надига гняв. – Добър ловец на сенки. Любящ баща. Мислех, че това отговаря на истината.

– Ами снимките? Сигурно си виждал снимки на Майкъл Уейланд и си разбрал, че това не е човекът, когото си наричал свой баща. – Тя прехапа устни. – Как ще обясниш това, Джейс?

– Всички снимки са били унищожени по време на въстанието. Нали и вие ми казахте това. Сега се питам дали Валънтайн не ги е унищожил, за да не може никой да разбере кой е бил в Кръга. Никога не съм имал снимка на баща си – каза Джейс и се запита дали звучи толкова обидено, колкото се чувстваше.

Мерис сложи ръка на слепоочието си и започна да го масажира, сякаш я болеше глава.

– Не мога да повярвам – каза тя, като че ли на себе си. – Абсурдно е.

– Тогава не вярвай, но вярвай на *мен* – каза Джейс и усети как треперенето на ръцете му се усилва.

Тя отпусна ръката си.

– Да не мислиш, че не искам? – отвърна тя и за миг Джейс си спомни гласа на онази Мерис, която идваше в стаята му посред нощ, когато бе на десет години и гледаше със сухи очи тавана, мислейки за баща си, а тя седеше до леглото му и оставаше докато той заспеше.

– Наистина не знаех – отново обясни Джейс. – И когато той ме помоли да се върна с него в Идрис, казах, че няма да го направя. Все още съм тук. Нима това не значи нищо?

Тя извърна поглед към гарафата, сякаш за да си налее още вино, но после, изглежда, се отказа от идеята.

– Щеше ми се да е така – каза тя. – Но има толкова много причини баща ти да иска да останеш в института. Когато става дума за Валънтайн, не мога да си позволя да вярвам на някого, който е бил под негово влияние.

– Самата ти си била под негово влияние – каза Джейс и веднага съжали при вида на израза, който за миг се появи на лицето ѝ.

– Но аз се отрекох от него – каза Мерис. – А ти? Би ли мо-

гъл да го направиш? – Сините ѝ очи бяха същите като на Алек, но Алек никога не го бе гледал по този начин. – Каж ми, че го мразиш, Джейс. Каж ми, че мразиш онзи човек и всичко, свързано с него.

Измина миг, после още един, и Джейс, свел поглед, видя как ръцете му се свиват все повече и повече в юмруци, та чак кокалчетата побеляват.

– Не мога да кажа това.

Мерис изсумтя.

– Защо?

– А ти защо не ми вярваш? Живял съм с теб през почти половината от живота си. Не трябва ли по-добре да ме познаваш?

– Звучиш толкова искрено, Джонатан. Още от малък успяваше да пренасочиш гнева ми за някоя твоя пакост към Изабел или Алек. Познавам само един човек, който може да говори така убедително искрено.

Джейс усети бакърен вкус в устата си.

– Имаш предвид баща ми.

– В света на Валънтайн винаги е имало само два типа хора – каза тя. – Такива, които симпатизират на Кръга и такива, които са срещу него. Последните бяха врагове, а първите – оръжия от неговия арсенал. Виждах как се опитва да превърне всеки от приятелите си, дори и собствената си съпруга, в оръжие за своята кауза. И ти искаш да повярвам, че не би направил същото със собствения си син? – Тя поклати глава. – Познавам го по-добре от теб. – За първи път Мерис го погледна повече със съчувствие, отколкото с гняв. – Ти си стрела, изстреляна право в сърцето на Клейва, Джейс. Ти си стрелата на Валънтайн. Все едно дали го съзнаваш или не.

Клеъри затвори вратата на спалнята с работещия телевизор и отиде да потърси Саймън. Намери го в кухнята, наведен над мивката. Ръцете му стискаха плота.

– Саймън? – Кухнята беше светла, боядисана в ярко жълто, стените бяха окичени с поставени в рамка рисунки с пас-

тел и молив, които Саймън и Ребека бяха правили в началното училище. Можеше да се каже, че Ребека не бе лишена от талант, но драсканиците на Саймън, които би трябвало да изобразяват хора, приличаха на пътни знаци със снопчетата коса.

Не я погледна, макар че по трепването на мускулите на раменете му можеше да се съди, че я е чул. Тя отиде до мивката и леко сложи ръка на гърба му. През памучната тениска усети острият кокалчета на гръбнака му и с удивление забеляза колко много бе отслабнал. Досега не беше обърнала внимание на това, тъй като да гледа Саймън, бе все едно да гледа себе си в огледалото – когато виждаш някого всеки ден, не забелязваш малките промени във външния му вид.

– Добре ли си?

Той спря водата с рязко движение на китката.

– Разбира се. Добре съм.

Клеъри сложи пръст отстрани на брадичката му и обърна лицето му към себе си. Беше се изпотил, тъмната му коса, разпиляна по челото, бе залепнала, макар че от полуотворения прозорец на кухнята влизаше хлад.

– Не изглеждаш добре. Заради филма ли?

Той не отговори.

– Съжалявам. Не биваше да се смея, просто...

– Не помниш ли? – гласът му беше дрезгав.

– Аз... – Клеъри помнеше. Връщайки се към онази нощ, тя виждаше неясен водовъртеж от суетене, кръв и пот, сенки, пробягващи по коридорите и губещи се в пространството. Спомняше си белите лица на вампирите, сякаш изрязани от хартия, на фона на мрака, спомняше си и как Джейс я бе понесъл на ръце, и как викаше неистово в ухото ѝ.

– Всъщност, не. Пълна мъгла ми е.

Погледът му пробяга по нея и се отклони.

– Не ти ли изглеждам различен? – попита той.

Тя се ококори срещу него. Очите му бяха с цвят на черно кафе – не точно черни, но много наситено кафяви, без отсенки на сиво или светлокафяво. Дали ѝ изглеждаше различен? Може би бе станал по-самоуверен в държанието си, откакто бе убил Абадон, великия демон. Но у него се долавяше и ня-

каква боязън, сякаш очакваше или търсеше нещо. Държанието, което бе забелязала и у Джейс. Може би беше просто усещането за тленност.

– Все същият Саймън си си.

Той присви очи, сякаш с облекчение и когато клепачите му се притвориха, тя видя колко изпъкнаха скулите му. Отслабнал е, помисли си и тъкмо да го изрече на глас, той се наведе и я целуна.

Беше така изненадана да усети устните му върху своите, че се вцепени и стисна края на плота на мивката, за да не изгуби равновесие. Не го отблъсна и взел това за насърчение, Саймън плъзна ръка зад главата ѝ и я зацелува още по-страстно, като разтваряше устните ѝ със своите. Устните му бяха меки, по-меки от тези на Джейс, а ръката му, която придържаше врата ѝ, беше топла и нежна. Целувката му беше солена.

Клеъри затвори очи и за миг се понесе шеметно в мрака и топлината, която усещаше да струи от пръстите му, заровени в косата ѝ. От унеса ѝ я извади грубото извънпяване на телефона и тя се отдръпна рязко, сякаш той я бе отблъснал, макар че дори не бе помръднал. За миг се втренчиха един в друг, ужасно смутени, като двама души, които внезапно са пренесени на някакво чуждо място, където нищо не им е познато.

Саймън първи се окопоти и посегна към телефона, който висеше на стената до рафта с подправките.

– Ало? – Гласът му прозвуча нормално, макар че гърдите му шеметно се вдигаха и спускаха. Той подаде слушалката на Клеъри. – За теб е.

Клеъри пое телефона. Все още усещаше сърцето си в гърлото, като насекомо, което пърха с крила под кожата ѝ. *Люк се обажда от болницата. Нещо се е случило с майка ми.*

Каза със задавен глас:

– Люк? Ти ли си?

– Не. Изабел е.

– Изабел? – Клеъри вдигна поглед и видя, че Саймън я гледа, облегнат на мивката. Руменината по бузите му беше изчезнала. – Защо се... искам да кажа, какво има?

Момичето отсреща изхлипа, сякаш беше плакало.

– Джейс при теб ли е?

Клеъри рязко отдръпна слушалката от себе си и втренчено я погледна, после отново я допря до ухото си.

– Джейс ли? Не. Защо да е при мен?

Изабел тежко въздъхна в слушалката.

– Работата е там, че... е *изчезнал*.

2

ЛУНАТА НА ЛОВЕЦА

Мая Робъртс се отнасяше с недоверие към красиви момчета и затова намрази Джейс Уейланд още в мига, в който го видя.

Нейният по-голям брат, Даниел, беше наследил медната кожа на майка им и огромните ѝ, тъмни очи и се беше превърнал в един от онези хора, които бяха способни да запалят крилата на пеперуда, за да я гледат как изгаря и умира, докато лети. Той бе измъчвал и нея, първо по лек и безобиден начин, като я щипеше на места, където не се появяват синини, или като слагаше в шампоана ѝ обезцветител. Тя го издаваше на родителите си, но те не ѝ вярваха. Както не би ѝ повярвал и който и да е друг, ако е виждал Даниел. Хората се заблуждаваха от красотата му, като я бъркаха с невинност и кротост. Когато в девети клас ѝ счупи ръката, тя избяга от къщи, но родителите ѝ я върнаха обратно. В десети клас Даниел бе блъснат на улицата от кола и почина на място, а шофьорът бе избягал от местопроизшествието. Докато стоеше на гроба му до родителите си, Мая бе смазана от срам заради непреодолимото чувство на облекчение, което изпитваше. Господ сигурно щеше да я накаже задето се радва, че брат ѝ е мъртъв, мислеше си тя.

И още следващата година Той я наказва. Мая среща Джордан. Дълга тъмна коса, тесен ханш в изтъркани джинси, ро-